

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Rebus Iaponicis// Historica// Relatio,

Froís, Luís

Moguntiae, 1599

VD16 F 3085

De Missione In Regnum Fingo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64472)

& sine, idem se confiteri de Amida: & rursus, si verum sit Deum multa perpeffum pro salute hominũ, Amidam quoque multis annorum myriadibus seueriffimam asperrimamque à se in eundem finem exegisse pœnam: Itaque non se videre causam, cur cultũ Amidæ, quem tanti faceret, cuique omnia sua officia deferre cuperet, deserere deberet, & nouam peregrinamque legem sectari. Quoniam autem fœmina nomine prudentiæ erat celebrata, omnes affirmabant, si illa adduci posset ad audiendam Euangelij prædicationem, citra vllam controuersiam ad Christi Ecclesiam accessuram, suoq; exemplo alios multos ob celebritatem nominis attracturam. Itaque placuit tandem Deo cor illius mouere, vt aurem accommodare vellet diuinæ prædicationi: qua percepta multas quæstiones, tanto ordine & prudentia, atque alias ex alijs proponebat, vt frater obstupesceret, sed tandem conuicta cessit veritati, & piaculari lympha superioris vitæ sordes omnes eluit. Postea autem tanta gratia eam Dominus noster ornauit, vt tum vitæ exemplo, tum efficaci persuasione ex Iecosci sectæ suæ hominibus paucis diebus septuaginta ad sacramentum baptismi pellexerit. Voluit deinceps vocari Anna, & ob deuotionem, quam paulatim habere cœpit erga beatissimam Virginem filiæ suæ annorum tredecim imposuit nomen *MARIÆ*.

DE MISSIONE IN REGNUM FINGO.

Fin regno Fingo est propugnaculum, dictum Iabe, subiectum Augustino Ecuno Camidono, cui præest vnus ex primis partium Meacensium

census Christianis, homo genere nobilis, & de So-
 cietate bene meritus, cuius virtutes, præclaraq; opera
 descripta sunt in veteribus Iaponiæ annuis, sub no-
 mine Georgij Iafensis. Is cum omni familia sua vehe-
 menter desideravit, hoc anno quendam ex primis
 Patribus, à quo ante annos triginta baptizatus fuisset,
 ad peragendum Hebdomadæ sanctæ officium ad se
 venire: sed cum intellexisset eum tam afflictæ esse va-
 letudine, ut venire non posset, à P. Viceprouinciali al-
 lium eius loco mitti postulavit, & impetrauit. Qui
 dum in itinere est, Georgius interea omnes Christia-
 nos, qui plus minusue millesimum attingunt nume-
 rum, eiusque propugnaculo subiecti sunt, conuenire
 iussit, distributisque nocturnis iuxta ac diurnis horis
 orationi continuæ ante altare quod in maxima qua-
 dam aula eleganter ornata excitarat, vacare voluit, ubi
 viri æque ac mulieres quadragies mille Rosaria Chri-
 sti Domini nostri duabus de causis recitarunt. Primo,
 pro Iaponiæ conuersione, Patrum in pristinum sta-
 tum restitutione, alijsque Ecclesiæ huius necessitati-
 bus. Secundò, ut Domino adiuuante Pater saluus &
 incolumis eo perueniret, cui cõfiteri de peccatis pos-
 sent, & cum eodem septimanæ sanctæ solenniumque
 dierum Paschæ officia celebrare. Aduenit Pater die
 Martis eiusdem septimanæ, tantamq; lætitiã & cõ-
 solationem attulit eius conspectus, ut verbis explicari
 non queat. Confessi sunt, quotquot per temporis
 angustias potuerunt: necesse enim habebat Pater se no-
 cturno somno, quieteque necessaria priuare, ut pijs
 eorum votis & precibus faceret satis. Quaque nocte
 magnus eorum numerus in illam aulam cõfluebant,
 & postquam aliquot tempus orationi tribuissent, in

sua terga ipsi acriter desæuiebant. Die Veneris sancta quam plurimi conferebant se ad Crucem in monte iactu vnius Sclopeti à propugnaculo disiuncto erectam, omnesque toto itinere, tam in itu, quam in reditu vsq; ad sanguinem magna religione se diuerberabant. Inter quos nudis pedibus incedebant, ipse propugnaculi Præfectus & cæteri nobiles. Qui, ut domum reuertere, habitu mutato, pro more suo venerunt visitatum Patrem, de rebus pijs audituri, tam hilari & immoto vultu, ac si disciplinam nunquam attigissent. Gentiles hac pœnitentiæ asperitate, concordiaque & amore Christianorum permoti, aditum ad verbum Dei sibi patefieri petiuerunt: quo patefacto quadraginta ex ijs iam adultj in Christianorum ordinem adscribi voluere.

Filia præfecti, nomine Monica, quæ octauo natiuitatis suæ die baptizata est, & iam vigesimum secundum attigit annum, ob virtutem, doctrinam & exemplum suorum parentum, semper purè & honestè, insistens eorum vestigijs, vixit. Desponsata autem cum adolescente multis donis conspicuo Augustini cognato qui in bello Coraiano periit, nondum annum ingressa vigesimum, facta est vidua: quæ si in his partibus aliquod extitisset sanctimonialium cœnobium, illud libentissimè fuisset ingressa. Et quoniam iuxta suum statum constituerat, quoad fieri posset, se totam dedicare Deo, omnes vestes suas vanas, aliaque multa quæ à nobilibus feminis ad voluptatem seruari solent, misit ad P. Viceprouincialem, humiliter ab eo petens, ut omnia erogarentur in pauperes & egenos: se enim decreuisse, omnia, quæ in testamentum referri solent, ut distribuantur post mortem, expendere in vita. Hæc

domina

domina domi suae habet omne instrumentū sacrum ad sacrum Missae faciendum necessarium; ut quoties cō Pater aliquis profectus fuerit, omnia ibi parata inueniat.

DE COLLEGIO AMACU-
sano eiusq; Residentijs.

IN Collegio Amacusano hoc anno vixere de Societate viginti tres, hoc est, sex Sacerdotes, & septendecim fratres. Octobri elapso anni 95. P. Viceprovincialis quindecim tyrones allegit, Europæos quinque, & Iaponios decem, cum quibus datum est principium Domui probationis. His accessere fratres veterani deni, qui confectio studiorum cursu ex usu Societatis tertium probationis annum decurrant. Omnes ergo quadraginta quinque capitum numerum efficiunt.

In Collegio seruetur ordo in Societate consuetus. Fratribus Iaponijs, post Humanitatis pralectiones, & Epitomen rerum ad fidem Catholicam pertinentium auditam, proponitur liber de sectis & erroribus Iaponum qui dicitur Buppo: ut in disputationibus quas in dies cum Bonzijs, alijsque Ethnicis instituant, eos refellere possint. Ratio quoque legendi libros Iaponicos, formandique characteres traditur, quæ res necessaria est ad communicandum cum externis. Hi fratres Collegij suas item villas singulis attributas habent, ad quas definitis temporibus vadunt, ut homines in doctrina Christiana instruant, & praeludio hoc se ad futuras conciones præparent.